

Men med disse ord vil jeg godt give Kristeligt Folkepartis klare tilslutning til det beslutningsforslag, som regeringen har til behandling i dag.

Søren Søndergaard (EL):

Hvad skal NATO og Europa med et korps på 60.000 soldater til et kollektivt forsvar? Det første spørgsmål er selvfølgelig: Forsvar i forhold til hvem?

I Forsvarskommissionens rapport, som blev offentliggjort for få måneder siden, fremgår det, at der ikke inden for en overskuelig periode eksisterer nogen konventionel trussel mod Danmark, og at Danmark og i øvrigt også Europa sikkerhedspolitisk befinder sig i den bedst tænkelige situation.

Derfor giver oprettelsen af det her korps kun militær og politisk logik, hvis det anskues som et NATO-forsøg på at udnytte Sovjets og Warszawapagtens opløsning til at udvide den vestlige indflydelse i Central- og Østeuropa. Efter vores opfattelse er der derfor tale om en fortsættelse af den traditionelle blokpolitiske tænkning.

Resultatet af det er naturligvis en udfordring af Rusland, og det er jo en fuldstændig gratis omgang i øjeblikket. Rusland er svagt politisk, økonomisk og militært, men vi mener også, det er en meget kortsigtet politik, en politik, som ikke tager hul på den nødvendige opgave at udforme en reel sikkerhedspolitik for hele Europa for det næste århundrede, en politik, som bygger på konfliktforebyggelse, på penge til at løse de mange sociale, økonomiske og politiske problemer, som ellers ofte ender med at akkumulere konflikter, som sætter militær indgriben på dagsordenen som den sidste mulighed.

Dermed gentages århundredets ellers dyrt betalte fejl, og der lægges gift for perspektivrige afrustningsinitiativer og en fælles europæisk sikkerhedspolitik som et alternativ til den kolde krigs militære blokke.

I bemærkningerne til forslaget står der på side 16, at korpset indebærer et politisk og styrkemæssigt tilsagn i forhold til forpligtelsen i atlantpagtens artikel 5 om kollektivt forsvar. Men bortset fra denne henvisning kan korpset bruges i NATO's krisestyrende politik. Det betyder, at dette korps skal bruges i fremtidige konflikt-situationer, som NATO beslutter at gå ind i.

Når man i den forbindelse tænker på, hvad NATO har besluttet hen over hovedet på f.eks. FN, så synes vi faktisk, det er en ret alvorlig

sag. Kan man se frem til eller tilbage til, at et Østersøkorps i Østeuropa, i Mellemøsten, i Afrika og andre steder intervenserer, hvor såkaldte europæiske interesser er truet?

Når man så sætter oprettelsen af dette korps i relation til den aktuelle danske debat om forsvarsudgifterne, er det efter vores opfattelse et oplagt område for nedskæringer. For hvis det kun drejer sig om forsvaret af Danmark, så er korpset overflødig. Anderledes forholder det sig, hvis det drejer sig om oprustning for at sikre Vestens strategiske interesser med militære midler. Det er legitimt at arbejde for det, men så synes vi, man skal sige det ligeud.

Nu har behandlingen af det her forslag jo lidt karakter af et gummistempel, i og med at der jo allerede er sket en tilslutning på regeringens vegne den 5. september i Stettin. Men det skal ikke afholde Enhedslisten fra at stemme imod; da vi som sagt mener, denne aftale ikke alene er unødvendig og kostbar, men også at den lægger gift for en offensiv nedrustnings- og sikkerhedspolitik, som der mere og mere er behov for, især når man ser på den meget negative udvikling i Rusland.

Vi ved udmærket, at vi med det standpunkt går imod strømmen. Det lever vi sådan set udmærket med, for som bekendt er det jo kun døde fisk, som flyder med strømmen.

(Kort bemærkning).

Christian H. Hansen (DF):

I 1949 fik vi NATO. Det fik vi, fordi der havde været en situation i Europa, som gjorde, at det var nødvendigt, at nogle lande begyndte at stå sammen om sikkerheden. Det er vi så nogle, der har været stolte af siden og stadig væk er, og derfor er vi også stolte af en udvidelse.

Men jeg bliver nødt til at spørge hr. Søren Søndergaard, om forskellen på os, der er stolte af NATO, og Enhedslisten egentlig ikke er, at Enhedslisten her i Folketinget bare taler sagen for nogle negative generaler i Dumaen, og at vi er nogle, der taler NATO's sag, og at det egentlig er det, der er forskellen.

Var det ikke nemmere at sige det i stedet for at komme med en indviklet tale heroppefra?

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Dansk Folkepartis ordfører er stolt af medlemskabet af klubben med de græske torturbøddler, oberstjuntaen, de tyrkiske militærjuntaer, og det